

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Μελβούρνη. Γι' αυτούς που κάποτε υπήρχαν

Σχετικά μ' αυτούς που κάποτε υπήρχαν σε μια υπό εξαφάνιση σύμερα ομογένεια η αναφορά που ακολουθεί. Για το Τζιμάρα των ΑΕΚτζή, για το Φώτη το Μαοϊστή, για τον πολυπράγμονα Γιώργο Σαλαπάτα οι συμερινές μαρτυρίες από τις μακρινές δεκαετίες του 1980 και του 1990 στη Μελβούρνη.

Για το Τζιμάρα των ΑΕΚτζή

Στην προ διαδικτυακή εποχή, σε μια απ' τις πρωτεύουσες του εξωελλαδικού Ελληνισμού, στη Μελβούρνη, τον συναντόυσα στο μαγαζί στέκι του Σαλαπάτα, στο Lonsdale St, όπου περίμενε ν' αγοράσει κι αυτός αθλητικές και άλλες εφημερίδες απ' την Ελλάδα για τους «πελάτες» του. Έκανε και θελήματα ο Τζιμάρας! Αρκετές όμως φορές, ίσως τις περισσότερες, ήταν αυτός που ξεφόρτωνε ή που έφερνε τις εφημερίδες από το αεροδρόμιο.

Κοινωνικός και αεράτος, κοντός, αδύνατος και σβέλτος ο Τζιμάρας, ήταν ήδη φαλακρός όταν τον πρωτοείδα στη ζωή μου. Σήμα κατατεθέν του, πέρα από το σωματότυπο και το επάγγελμά, τα μεγάλα στρόγγυλα γυαλιά που φορούσε...

Σπάνια τον αποκαλούσαν Δημήτρη ή Τζίμη οι άλλοι. Τζιμάρα τον φώναζαν οι περισσότεροι, κυρίως οι Έλληνες μετανάστες φίλαθλοι στις κερκίδες των γηπέδων όπου πωλούσε την πραμάτεια του, πασατέμπο, φιστίκια, αναψυκτικά.

Μία ζωή ΑΕΚτζής και βιοπαλαιοπής ο Τζιμάρας. Από μικρό παιδί στους δρόμους της προπολεμικής Αθήνας αρχικά, στους δρόμους και στα γύπεδα της Μελβούρνης για δεκαετίες ολόκληρες αργότερα.

Μεγάλο, αιμοβόρο, αδυσώπτο, ανίκητο τέρας ο χρόνος, «έφαγε» και το Τζιμάρα στα 84 του χρόνια το 2012, νομίζω. Έναν ανώνυμο-επώνυμο, βιοπαλαιοπή, μετανάστη κι Έλληνα της Μελβούρνης.

Ο «λιπόσαρκος» Τζιμάρας, που «όργωνε» τις εξέδρες του Μίντλ Πάρκ με κρεμασμένο ολόκληρο το «μαγαζί» στο λαιμό του...

Το πέρασμα του ανώνυμων-επώνυμων βιοπαλαιοπή από τους μεταναστευτικούς μικρόκοσμους, στις «εσχατίες» του κόσμου.

Τα συναπαντήματά του Τζιμάρα με πολλούς, στου Σαλαπάτα ή στο Middle Park, που σημάδευαν και οριοθετούσαν μια ολόκληρη εποχή που τώρα μένει «ζωντανή» μονάχα στο νου και στην καρδιά, μονάχα στις φωτογραφίες, στα κινηματογραφικά «επίκαιρα», στα κείμενά μας.

Το πέρασμα του χρόνου.

Η απώλεια.

Υ.Γ. Στο Middle Park της Μελβούρνης για τους φίλους που δε γνωρίζουν αυτήν τη μεγαλούπολη του νότου, βρίσκεται η ιστορική έδρα της ελληνικής ποδοσφαιρικής ομάδας «Ελλάς», πρωταθλήτριας Αυστραλίας, κάποτε. Όπως ήταν και η ΑΕΚ, κάποτε, στην Ελλάδα, πρωταθλήτρια. Όπως ήταν και η Ελλάδα, μια «άλλη» Ελλάδα μια φορά κι έναν καιρό, «champion», ήταν, κάποτε, τα παλιά, τα πολύ παλιά τα χρόνια.

Για το Φώτη...

Για τα γκρουπούσκουλα της διεθνούς αλλά και της ελληνικής αριστεράς έχει αποφανθεί η ιστορία, η κοινωνία, η λογοτεχνία, ο κινηματογράφος, η τέχνη.

Για την περιθωριακή αριστερά των Ελλήνων μεταναστών όμως, στα πέρατα του κόσμου, γνωρίζουμε λίγα, γνωρίζουμε πολύ λίγα.

Στην «ελληνική» Αυστραλία των εκατοντάδων χιλιάδων κατοίκων, στην μειοψηφούσα πλέον εδώ και δεκαετίες πρώτη μεταναστευτική γενιά των δεκαετιών του 1950 και 1960, οι μαοϊστές-σταλινιστές μετρούνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Ένας από αυτούς ήταν ο Κεφαλλονίτης Φώτης Αντύπας, μετανάστης στην Αυστραλία από το 1953 και οικοδόμος στην περισσότερα χρόνια της ζωής του (πέθανε στη Μελβούρνη στα 81 του χρόνια).

Ο Φώτης από την Κεφαλλονιά, ο Χρήστος από την Καλαμάκα που ζει ακόμα, η καθοδηγούση τους ο Βασίλης Στεφάνου, που πέθανε πριν πολλά χρόνια.

Ψυλός ο Φώτης κοντός ο Χρήστος, λαϊκοί άνθρωποι και οι δυο, «απόστολοι» και ζηλωτές απόμακρων και ιδεατών «σωτήρων».

Πολιτικό-συντροφικό δίδυμο μια ολόκληρη ζωή ο Φώτης και ο Χρήστος, στις διαδιλλώσεις, στις διεκδικήσεις, στις ιδεολογικές αντιπαραθέσεις ενός μικρού κοσμου που ούτε τους άκουγε, ούτε τους πίστευε, αλλά αυτοί εκεί, με πίστη ακλόνητη.

Ο Μάος όπως έλεγε ο Φώτης, ο Στάλιν, ο Ζαχαριάδης, στο μυαλό του, στην καρδιά του, στην αφήγησή του έπαιρναν μυθικές και ανιστόρητες διαστάσεις. «Μεταφυσική», απόλυτη, μειοψηφούσα αλλά και «ακίνδυνη» για τα δεδομένα της εποχής και της χώρας που ζούσε η πίστη του Φώτη στους μεγάλους για αυτόν ανθρωπιστές επαναστάτες του κόσμου. Ναι, για το Φώτη ο δικός του κομμουνισμός και οι δικοί του πήγετε ήταν επαναστατικός ανθρωπισμός.

Θυμάμαι και εξιστορώ το Φώτη Αντύπα, όπως και άλλους που κάποτε υπήρχαν, γιατί μια περίοδο της ζωής μου δεν ήταν απλά γείτονά μου, ήταν μια δεκαπενθήμερη σταθερά σε έναν κόσμο αξιακών σχετικισμών.

Συνταξιούχος οικοδόμος και εθελοντής στο μικρό βιβλιοπωλείο του αυστραλέζικου Κόμματος ο Φώτης. Διανομέας της εφημερίδας του Κόμματος «Vanguard». Διακινητής μπροσούρων με την άποψη του Στάλιν για το γυναικείο ζήτημα, για τις εθνότητες της τότε Σοβιετικής Ένωσης, για τη γλώσσα και άλλα πολλά ο Φώτης, που κάθε δευτέρη εβδομάδα περνούσε από το ραδιοφωνικό σταθμό όπου εργαζόμουν, άφηνε πολλά αντίτυπα της «Vanguard» για τη διαφώτιση των μαζών και, μου εξιστορούσε χίλια δυο που εγώ δεν μπορούσα να παρακολουθήσω είτε γιατί τα τηλέφωνα χτυπούσαν συνεχώς, είτε γιατί μας διέκοπτε κόσμος, είτε γιατί δεν πίστευα σε αυτά που έλεγε.

Δεν τον παρακολούθησα συνεχώς το Φώτη, δεν τον διέκοπτα, δεν τον κόντραρα, του έκανα διευκρινιστικές ερωτήσεις που με προθυμία απαντούσε, σεβόμουν τη σταθερότητα μιας λανθασμένης πίστης, που στο πρόσωπο του Μάο και του Στάλιν έβλεπε έναν επαναστατικό ανθρωπισμό και.

Μετά από έναν μονόλιο διαρκείας, όπου η δική μου συνθισμένη συνεισφορά ήταν ένα: «Τι λες ρε Φώτη, έτσι έγιναν τα πράγματα τότε;», ο Φώτης απαντούσε γεμάτος ικανοποίηση: «Ναι Κώστα, έτσι έγιναν τα πράγματα τότε, αυτά που ξέρεις είναι αστική προπαγάνδα», πάντα αυτά που γνώριζα ήταν αστική προπαγάνδα για το Φώτη, που όταν πώρα περνούσε και ήθελε να φύγει, γεμάτος χαρά και ικανοποίηση με αποχαιρετούσε λέγοντας: «Κώστα, χάρκα που για άλλη μια φορά κάναμε μια συντροφική συζήτηση!...

Φώτης Αντύπας. Εργάτης στις αυτοκινητοβιομηχανίες της Αυστραλίας στην αρχή, οικοδόμος αργότερα. Ένας οικογενειάρχης, ένας άκαμπτος «δογματικός», ένας Κεφαλλονίτης μετανάστης που πίστεψε στην παγκόσμια χειραφέτη πέρασμα του Στάλιν και του Μάο.

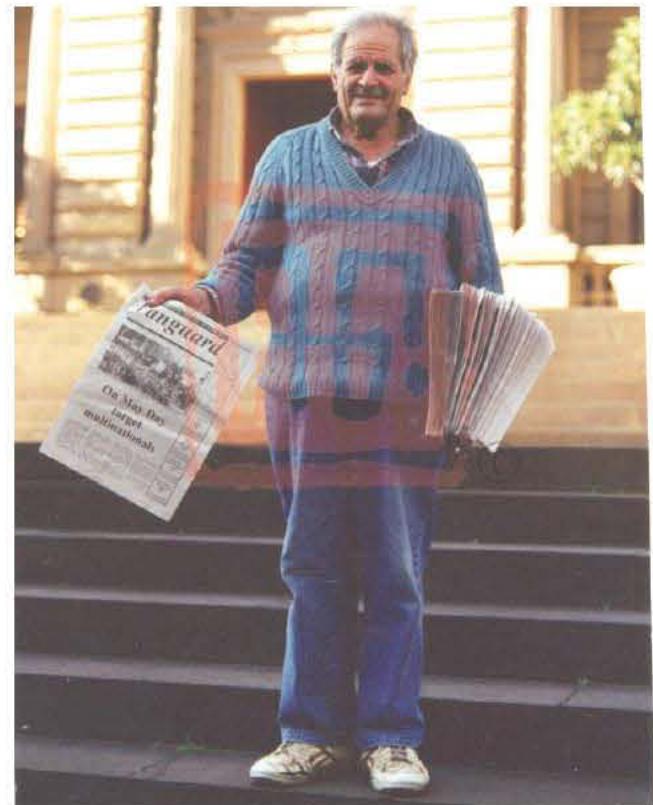
Ο Σαλαπάτας

Σαλαπάτας στο Σύδνεϋ, ο Δημήτρης, Σαλαπάτας και στη Μελβούρνη, ο Γιώργος, μια φορά και έναν καιρό, έναν πριν διαδικτυακό καιρό!

Αντιπρόσωπος του πρακτορείου διανομής του αθηναϊκού τύπου στη Μελβούρνη ο Γιώργος Σαλαπάτας, που πέθανε στα 83 του, στην Αθήνα νομίζω, στα μέσα του 2010 κι αυτός, όπως ο Φώτης Αντύπας.

Με υπαλλήλους ποιο «εκλεπτυσμένους» από αυτόν τον ίδιο, στις καλές του εποχές, όταν πέρα από εφημερίδες, κομπολόγια, εικόνες και άλλα, πουλούσε δίσκους, πουλούσε και βιβλία.

Τότε, που ήταν τόπος συνάντησης αλλά και διαχείρισης

Φώτης Αντύπας. (Η φωτογραφία είναι του Άγη Αργυρόπουλου).

μαντάτων και «θρύλων», για την ελληνική κοινότητα της Μελβούρνης κυρίως, αλλά και για την Ελλάδα, ή την Αυστραλία. Μαντάτα και θρύλους που γεννούσε, παραμόρφωνε και σκότωνε η πελατεία του Σαλαπάτα! Όλοι αυτοί, μετανάστες πρώτης γενιάς, που περίμεναν μια, δυο ή περισσότερες φορές την εβδομάδα στο κατάστημά του, μέχρι να φτάσει το «αμάξι» από το αεροδρόμιο, για να αγοράσουν και να διαβάσουν μετά, στα τέσσερα σημεία της Μελβούρνης, BHMA, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, ΕΘΝΟΣ, ΑΥΓΗ, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ, ακόμα και ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ... Με τον πασατέμπο αν θυμάμαι καλά και σίγουρα με το κομπολό του αυτός, ο Γιώργος ο Σαλαπάτας. Αφεντικό αυτός! Το αισθανόταν και το έδειχνε, πως αυτός ήταν το αφεντικό, καθώς μπανόβγαινε στο μακρόστενο μαγαζί του, στον ελληνικό τότε δρόμο της Μελβούρνης Lonsdale.

Τότε, ή μάλλον και παλαιότερα ακόμα, όπως λένε και γράφουν οι